

— **Megölte a pálinka.** Vasárnap délelőtt Csengele és Pálmonostor között az uton egy férfi holttestét találták. Mellette üres pálinkás-üveg hevert. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy az ismeretlen embert a pálinka ölte meg.

— **Tört aranyat** legmagasabb áron, készpénzfizetésért vásárol Brauswetter János, Iskola-utca 23. sz.

Vak katonák és kiskatonák Berlinben.

Knöppel Arvid, svéd újságíró az alábbi rendkívül színes, hangulatos és megható cikket írta a német vak harcosokról és a hadi árva-fiukról:

Körülbelül harminc tábori-szürke katona közeledik egy menetben. Párosával jönnek, lassu, némileg tétova léptekkel. Akik jobb oldalt mennek, azokat baloldali szomszédaik támogatják. Amint közelebb érnek, észrevehető, hogy a jobboldaliak járásában van valami bizonytalan, tapogatózó. És még sines köztük egy se, aki nem beszélgetne élénken és jókedvűen a szomszédjával. Most egészen közel vannak és látni, hogy a jobboldaliak közül sokan fekete pápaszemet hordanak. Akiken pedig nincsen szemüveg, azoknak a szemében van valami mozdulatlan bémésködés. Ezek bizony mind vakok! Összeszorul az ember szíve és a borzalomtól levegő után kapkod, akkora szerencsétlenség láttára. Arcuk napbarnított, duzzadnak az egészségtől, de a szemük világa kialudt. Tűz, golyók, szétrobbanó gránátok oltották ki. Nem egy esetben azonban állati, fekete „katonák” fosztották meg őket a világosságtól, akik azt a „sportot” üzték, hogy a harcmezőn sebeikből vérző német katonáknak és foglyoknak kiszúrták a szemét...

A kis csapat elhalad a Moltke-uton a nagy vezérkar hatalmas épülettömbje előtt. „Itt

jobbról van a nagy vezérkar”, kiáltja a csapat vezetője. És minden fő gépiesen jobbra fordul, hogy lássák. Többé-kevésbé egyenes irányban. Fekete szemüveg mögül üres szemüregek merednek ki a sötétbe. Mindnyájan magasan tartják a fejüket. Mert az, amit keresnek, nagyon-nagyon magasan áll az ő eszmevilágukban. Gondolatukban bizonyosan mindannyian látják az országszerte ismeretes épületet, a mely minden német előtt mondaszerű nagyot és hatalmasat rejteget. Egész világ van itt elzárva a vöröses, óriási épületben, amely oly csinos háttérrel szolgáltat a nagy német fejedelmek és hadvezérek márványszobrainak. A haza — az egész világ — leglángeszűbb vezérkara itt benn kovácsolta és kalapálta össze Németország szétörhetetlen fegyvereit a birodalom megóvására és megvédésére. A nagy birodalom legtávolabbi részeiből ide vezetnek a legfinomabb idegszálak és innen sugárzik ki minden a szilárd erő az államtest acélos fegyverzetére. Mint a szív vére az emberi testben.

Az épületben nem látni egyebet, mint komoly férfiakat, akik mélyen hajolnak munkájuk fölé. Asztalok, székek, butorok mind a leg-egyszerűbb kivitelben ép oly egyszerű, disznélküli szobákban. Az ablakok csupaszok, függöny nincsen rajtuk. Az asztalok és székek mind megkoptak, nemzedékek fáradságtalan munkája közben. A szorgos munka pecsétje van rajtuk. És a komoly akarásnak és tudásnak a szel-leme lengi át ezt a száz meg száz szobát. Mint tömjénillat a templomot.

Az elhaladó vak katonákon meglátszik, milyen emelkedett gondolataik vannak arról, ami e magas ablakok mögött rejtőzik. Talán éppen most érzik, jobban, mint valaha, mily közel áll hozzájuk a haza, vigasztalólag, támogatólag, segítőleg, mert az egész világ egyetlen országában sem törekszik az emberi intelligencia céltudatosabban arra, hogy megkönnyítse a vak katonák nehéz sorsát, mint Németországban. Ilyen az az ország, az a haza, amelynek feláldozták a szemük világát. Németország az ő sötét éjszakájukban előbb-utóbb

tisztán ragyogó, gazdag szellemi világosságot fog gyújtani...

A tulsó oldalon lassu léptekben *kis katonák* fényes csapata baktat az utcán. Sisakok csillognak, tollbokréták lengenek. Diszgyenruhák ragyognak a villogó színektől: aranytól és ezüsttől. A menet élén sötét ruhában, fehér-fekete kalappal egy tanítónő halad. Magas és karsu. A legmagasabb katonák sem érnek tollbokrétástul a válláig. Kis fiuk, a haretéren elesett katonák árváinak a csapata ez, akiket egy nevelő-otthonban gyűjtöttek össze. Most nevelőnőjükkel sétán vannak, hogy megnézzék azt a csodálatos világot odakünt, ami az ő katonásdíjukkal, evéssel és alvással betöltött kis világukon kívül esik.

Az utcakeresztezésnél megakad a menet. Egy autó töfög. Villamoskoeci csenget messziről. Megállj! A tanítónőnek ugyancsak munkát ad a menet megállítása. A hátulsók taszalgálják az elülsőket, nem törődve az autóval meg a villamossal. Hiszen olyan nemzetnek a fiai, akik XII. Károly óta, a svédek hős királya óta a világ legbüszkébb offenzíváját csinálták meg.

A gyerekkatona hosszú sora most egy csomóba torlódott össze. A tollbokréták úgy zugsnak, mint az alföld hullámzó kalásza a szélben. Egy rendőr odajön és barátságosan és kedélyesen szabaddá teszi az utat a legközelebbi gyalogjáróig. Bár veszély nem volt, mégis megható látni a tanítónő afölött érzett aggodalmát, hátha valami bajuk esik az ő kis katonáinak!

A menet most áthaladt és párosával mennek a kis hősök, kéz a kézben. Jobban lehet haladni, ha az ember a bajtársa kezét fogja. Az életben is. Hogy csillog az egész menet a színektől, ragyogó gomboktól, arany- és ezüstpapirtól, a fakardoktól. Ők a testőrség kis katonái, dragonyosok, ulánusok, huszárok, tüze-rek, gárdagyalogosok és szekerészek. Most, hogy olyan közel vannak a kis katonák, látni, micsoda kezdetleges, egyszerű eszközökkel érték el mindezt a katonai pompát. De senkinek sem jut az eszébe, még az idegennek sem, hogy mosolyogjon ezeken a kis katonákon, amint kézenfogva itt tipegnek. Van az arcukon valami komoly és ünnepies méltóság. Valami, ami elárulja, hogy ők is ugyanabból a husból és vérből valók, mint a felnőtt katonák, akik oly rendíthetetlenül küzdenek az egész világ ellen, kint a frontokon: Nyugaton és Keleten. Akik harcolnak és győznek. Igazi katonáknak érzik magukat ők is, a kis fickók, akik gazdag, lobogó tollbokrétájukkal komolyan és ünnepiesen haladnak itt el. Ha most Európa összes császárait, királyait és hercegeit állítanák itt fel egy sorban, hogy tisztelgjenek nekik, mikor elhaladnak előttük, bizonyára nem látnának ebben semmi különöset. Hiszen ők mind igazi katonák, van egyenruhájuk és fegyverük, mint az igazi nagy katonáknak, akik hadba vonulnak.

Meleget érez az ember a szíve körül, amikor ezeket a kis fickókat látja, akik mindannyian elvesztették az édes apjukat, de még kiesik ahhoz, hogy nagy veszteségüket ésszel fölérjék. Az ember azonban nem mer rajtuk hangosan sajnálkozni, mert ha kiesinyek is, „egész emberekként” festenek. S azokon nem sajnálkozik az ember.

Amikor a kis hősök hullámzó, susogó tollbokrétáikkal eltűnnek a legközelebbi utcában, úgy érzi az ember, mintha győztes ezredek vonultak volna el előtte lobogó zászlókkal. Pedig csak fiuk csapata volt tanítónőjükkel, akiknek papirból van az egyenruhájuk és fából a kardjuk és akiknek most apjuk helyett apjuk a — német haza.

KORZÓ MOZI

Igazgató: VAS SÁNDOR.

Telefon 11-85.

Ma szerdán

Bródy Sándor

regényes színműve

LION LEA

négy főlvonásban.

Személyek:

Lion csodarabbi	Fenyvesi Emil
Lea a leánya	Jákó Amália
Josna, Lea vőlegénye	Fodor Oszkár
A falu bolondja	Rátkai Márton
Konstantin nagyherceg	Virányi Sándor

Valamint az új kísérő műsor!

Előadások 5, 7 és 9 órakor.

Belvárosi Kávéház

Elsőrendű kiszolgálás.

— Jó kávéházi italok. —

Reggeli és uzsonna kávé.

Szíves pártfogást kér Radó Ignác, kávé.